

Sygn. akt VI Ka 780/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

SR del. Mariusz Matusik

Protokolant p.o. protokolant sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Gabriela Żuławskiego

po rozpoznaniu dnia 15 października 2015 r. w W.

sprawy J. J. (1) s. B. i H. ur. (...) w Ł.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 23 lutego 2015 r. sygn. akt II K 93/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego J. J. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. N. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu W. R. w postępowaniu odwoławczym.

SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Ludmiła Tułaczko SSR del. Mariusz Matusik

Sygn. akt VI Ka 780/15

UZASADNIENIE

J. J. (2) oskarżony o to, że:

w dniu 9 stycznia 2013 roku w O., województwa (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1, art. 25 ust. 1, art. 44 ust. 1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) numer rejestracyjny (...) jadąc ulicą (...) i wykonując manewr skrętu w lewo w ulicę (...), potrącił kierującego rowerem W. R., który jechał ulicą (...) w kierunku ulicy (...), w następstwie czego W. R. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej prawej oraz stłuczenia podudzia lewego z otarciami naskórka, skutkującymi rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., a następnie po zdarzeniu oddalił się z miejsca wypadku nie udzielając pomocy poszkodowanemu i utrudniając ustalenie przebiegu wypadku,

tj. o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy o sygn. II K 93/13 Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 23 lutego 2015 r. orzekł:

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu, uznał oskarżonego J. J. (1) za winnego tego, że w dniu 9 stycznia 2013 roku w O., województwa (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, określone w art. 3 ust. 1, art. 25 ust.1, art. 44 ust. 1 i 2 ustawy prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) numer rejestracyjny (...) jadąc ulicą (...) i wykonując manewr skrętu w lewo w ulicę (...), potrącił kierującego rowerem W. R., który jechał ulicą (...) w kierunku ulicy (...), w następstwie czego W. R. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej prawej oraz stłuczenia podudzia lewego z otarciami naskórka, skutkującymi rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., co stanowi czyn z art. 177 §1 k.k. i za ten czyn skazał oskarżonego i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu J. J. (1) na okres próby 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu J. J. (1) karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając na podstawie art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. J. (1) na rzecz pokrzywdzonego W. R. tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000 (pięciu tysięcy) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu J. J. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach od 9 do 10 stycznia 2013 roku, przyjmując, iż stanowi ono dwa dni pozbawienia wolności i odpowiada czterem stawkom dziennym grzywny;

VI. zasądził od oskarżonego J. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 320 (trzystu dwudziestu) złotych oraz obciążył pozostałymi kosztami procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego W. R., która zaskarżyła wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego J. J. (1). Wyrokowi temu zarzuciła na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 178 § 1 k.k. przez jego błędną wykładnię i niezastosowanie, a zamiast tego wadliwe zastosowanie art. 177 § 1 k.k., w sytuacji gdy prawidłowo Sąd I instancji ustalił w oparciu o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka S. C., iż oskarżony po potrąceniu W. R. oddalił się z miejsca wypadku a pomimo tego Sąd I instancji wskazał jakoby oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu zabronionego opisanego w art. 178 k.k.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych jakoby kwota 5000 zł tytułem zadośćuczynienia była kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy doznanej przez W. R., który w chwili obecnej nie usunął skutków wypadku, w maju ma mieć przeprowadzaną kolejną operację;

3. naruszenie przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4, 410 i art. 424 § 2 k.p.k. poprzez minimalizowanie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego oraz sformułowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w tym w szczególności w odniesieniu do zasądzenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 5000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, w sposób uniemożliwiający kontrolę instancyjną oraz sprzecznie z dyrektywami określonymi w art. 424 § 2 k.p.k.;

4. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu kary nadmiernie łagodnej.

W konkluzji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu z aktu oskarżenia i zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 10.000 zł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co, następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego W. R. jest zasadna. Należało uwzględnić zawarty w niej wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Spór w niniejszej sprawie dotyczy zbiegnięcia z miejsca wypadku, czyli istotnej okoliczności zaostrzającej wymiar kary, o jakiej mowa w art. 178 § 1 k.k. Skarżący nie podważał ustaleń sądu I instancji dotyczących przebiegu wypadku, do którego doszło w dniu 9 stycznia 2013r o godzinie 12.20 w O.. Nie ulega wątpliwości, że na skutek nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa przez oskarżonego J. J. (1), określonych w art. 3 ust. 1, art. 25 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i 2 Ustawy prawo o ruchu drogowym doszło do potrącenia W. R., co skutkowało powstaniem obrażeń z art. 157 § 1 k.k. Jak ustalił sąd I instancji, oskarżony po potrąceniu pokrzywdzonego odjechał z miejsca zdarzenia. Jednak tego samego dnia o godzinie 14. 10 dobrowolnie stawił się w Komisariacie Policji w O. przyznając się do spowodowania wypadku. W ocenie sądu I instancji takie zachowanie wskazuje, że oskarżony nie działał w zamiarze uniknięcia odpowiedzialności karnej w rozumieniu art. 178 §1 k.k. Sąd I instancji ustalił, że oskarżony wprawdzie odjechał z miejsca zdarzenia, jednak zgłaszając się w ciągu dwóch godzin do KPP w O. nie wyczerpał swoim zachowaniem okoliczności opisanych w art. 178 § 1 k.k. gdyż zamiarem oskarżonego nie było ukrycie się lub utrudnienie postępowania karnego. Tymczasem, taki pogląd w świetle materiałów zgromadzonych w niniejszej sprawie, nosi cechy dowolności i wykracza poza swobodną ocenę dowodów, o jakiej mowa w art. 7 k.p.k. Słusznie stwierdza w apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, że o kwalifikacji z art. 178 § 1 k.k. decyduje zachowanie oskarżonego w momencie wypadku. Na ten moment trzeba więc ustalić dlaczego oskarżony J. J. (1) po potrąceniu W. R. nie zatrzymał się a nawet jak zeznał S. C. dodał gazu i odjechał z miejsca zdarzenia. Zasadnie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zarzuca w apelacji, że decydujące o tym czy sprawca zbiegł z miejsca wypadku jest ustalenie, że oddalając się z miejsca zdarzenia uczynił to w zamiarze uniknięcia odpowiedzialności, w szczególności w celu uniemożliwienia identyfikacji roli jaką w nim odegrał oraz stanu w jakim się znajdował w chwili wypadku. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach powoływał się na szok, jaki miał przeżyć w związku z potrąceniem pokrzywdzonego. Inny wniosek wynika jednak z oświadczenia, które oskarżony złożył w Komisariacie Policji w O. /k- 12/. J. J. (1) napisał, że przestraszył się konsekwencji wypadku i odjechał w stronę W.. Chciał uciec. Był bardzo zdenerwowany, starał się uspokoić. Jednak doszedł do przekonania, że zrobił źle, wrócił i zgłosił się do Komisariatu Policji. Z zeznań świadka S. C. wynika, że po potrąceniu pokrzywdzonego kierowca O. dodał gazu i odjechał pozostawiając ранego pokrzywdzonego bez pomocy. Powyższe okoliczności prowadzą do wniosku, że oskarżony nie mógł nie zauważyć potrącenia pieszego. Zbiegnięcie z miejsca wypadku jest czynnością świadomą, o czym może także świadczyć dodanie gazu przez kierowcę zamiast zatrzymania pojazdu. Należy zwrócić uwagę na fakt, że żaden ze świadków obecnych na miejscu zdarzenia nie zapamiętał numeru rejestracyjnego samochodu, który potrącił W. R.. Gdyby oskarżony nie zgłosił się do Komisariatu Policji wynik dochodzenia nie byłby pewny i mogłoby się ono zakończyć umorzeniem postępowania z powodu nieustalenia sprawcy. Ponadto obowiązek zatrzymania się sprawcy wypadku i zakaz opuszczania miejsca wypadku związany jest także z obowiązkiem kierowcy wezwania pomocy dla rannych. Odjeżdżając z miejsca zdarzenia oskarżony nie upewnił się czy pokrzywdzonemu potrzebna jest pomoc lekarska. Karetkę pogotowia i (...) wezwał przecież świadek S. C.. Niniejszą sprawą wymaga więc ponownego rozpoznania. Konieczne jest ustalenie przyczyn odjazdu oskarżonego z miejsca zdarzenia, skoro na pewno nie odjechał po to aby wezwać pomoc dla ранego W. R.. Powyższe ustalenia pozwolą na zastosowania prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu a przez to wymierzenie kary sprawiedliwej i dostosowanej do zawinienia, przy czym na korzyść oskarżonego przemawia to, że dobrowolnie zgłosił się do Komisariatu Policji w O. uznając swoją winę za spowodowanie wypadku drogowego. Następnie odwiedzał pokrzywdzonego w szpitalu i dowiadywał się o stan jego zdrowia. W tym celu należy przesłuchać oskarżonego i ujawnić k- 12 akt sprawy. Skarżący zarzuca ponadto zasądzenie zbyt małej kwoty tytułem zadośćuczynienia dla pokrzywdzonego W. R. powołując się na konieczność przeprowadzenia dodatkowej operacji, którą pokrzywdzony miał przejść w 2015r. Twierdził, że zasądzając kwotę 5.000 zł sąd I instancji nie uwzględnił cierpienia fizycznego pokrzywdzonego w pełnym wymiarze, także w związku z drugim zabiegiem oraz nie przyznał mu odszkodowania za zniszczony rower. W toku postępowania ponownego oskarżyciel posiłkowy

powinien przedstawić pełną dokumentację lekarską, w tym także z leczenia z 2015r. Dopiero na podstawie pełnego materiału źródłowego będzie można ocenić czy zasądzona kwota czyni zadość cierpieniom moralnym pokrzywdzonego w związku z obrażeniami jakich doznał w wyniku potrącenia przez samochód. W toku postępowania ponownego należy także przesłuchać pokrzywdzonego W. R., w tym także na okoliczność wartości roweru. Należy sprawdzić czy odszkodowanie wypłacone pokrzywdzonemu przez ubezpieczyciela z tytułu szkody komunikacyjnej objęło wartość uszkodzonego roweru.

Mając powyższe na uwadze sąd oddawczy orzekł jak w wyroku.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Sebastian Mazurkiewicz SSR / del/ Mariusz Matusik ,